

PARTECZKA (2) *sb f*

Pierwsze a oraz e jasne.

sg A parteczkę (1). ◇ pl G parteczek (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów); poza tym XVII w.: partyczka.

Dem. od „parteka”; przen (2): A wy [księża] nie tylko ábyfcie im [owieczkom, tj. wiernym] co podać mieli/ [...] ále y tę párteczkę ktorey im Pan Bog z łáfki fwey vdzyelić raczył y doczeńną y wieczną/ rádzybífie im wydárli/ nie ináčzey iedno iáko z gárdłá ich. RejPos 184.

Szereg: »parteczka albo odrobinka« (1): Zaprawdę abys fie [Jezu] we wfíytky^m í nami zrownál/ iako iedeⁿ z vbogich chodzátz dom od domus żebrál. Y kto mi to dá abych iá był vczęfnikie^m twégo żebraniá/ a był nakármion í parteczek albo odrobinek twych. OpecŻyw [34].

Synonim: odrobinka.

ZCh